

A dr. Hetényi Géza ügyvéd (**cím**) által képviselt **felperes neve** „f.a.” (felperes címe) felperesnek, a Hollósiné dr. Prohászka Dóra ügyvéd (**cím**) által képviselt alperes neve (**cím**) alperes ellen, kártérítés megfizetése és ügyvezető felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2015. július 9. napján kelt, 7.G.40.323/2013/24. számú ítélete ellen, a felperes és az alperes által előterjesztett fellebbezések folytán - a 2015. december 9. napján megtartott tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - külön felhívásra - 48.000 (Negyvennyolcezer) forint, míg a felperest arra, hogy fizessen meg - külön felhívásra - 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint eljárási illetéket a Magyar Államnak.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül az alperesnek 470.000 (Négyszázhetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesi gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenségét a Budapest Környéki Törvényszék 2011. október 24. napján kelt és 2012. február 11. napján jogerőre emelkedett, **...Fpk....** számú végzésével állapította meg, egyidejűleg elrendelte a társaság felszámolását. Felszámolóként a ... Kft.-t jelölte ki. A felszámolás elrendeléséről szóló határozat közzétételére 2012. március 6. napján került sor, mely a felszámolás kezdő időpontja.

Az adós gazdálkodó szervezet hitelezői 2012. június 13. napjával bezárólag 60.765.365 forint összegű igényt jelentettek be, melyet a felszámoló nyilvántartásba vett és visszaigazolt.

Az adós gazdálkodó szervezet önálló képviselőre jogosult vezető tisztségviselője (vezérigazgatója) 2012. március 6. napjáig a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálat által kibocsátott Cégmásolat szerint az alperes volt.

Az alperes a vezetése alatt álló felperesi gazdálkodó szervezet képviselőjében 2009. évre nyújtott be társasági adóbevallást. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal tájékoztatása szerint az adóbevallás fontosabb mérlegadatai szerint a tárgyi eszközök záróállománya 19.587.000 forint, a készletek záróállománya 30.773.000 forint, a követelések záróállománya 44.599.000 forint, míg a pénzeszközök záróállománya 150.000 forint, vagyis 2009. december 31. napján a felperes gazdálkodó szervezet mindösszesen 95.109.000 forint „záróállománnyal” rendelkezett.

Ezt követően az alperes további, a társaság vagyoni helyzetét tükröző társasági adóbevallást nem nyújtott be.

Az alperes iratokat a felszámolónak nem adott át, illetőleg az adós gazdálkodó szervezet vagyoni helyzetével összefüggésben adatokat nem szolgáltatott.

Az adós gazdálkodó szervezetben betöltött ügyvezetői tisztségéről a 2011. július 15. napján kelt nyilatkozatában - ugyanezen napi hatállyal - az alperes lemondott.

A lemondó nyilatkozat egy példányának átvételét a „...” cég nevében érkezették, a lemondó nyilatkozattal azonos dátummal.

A felperes - a felszámoló által képviselt adós gazdálkodó szervezet - 2012. június 20-i érkezéssel előterjesztett keresetében 95.109.000 forint, valamint ezen összeg 2012. április 7. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatának megfizetésére kérte kötelezni az alperest pénztár- és leltárihiány címén a gazdasági társaságokról szóló, 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (2), továbbá a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontjaira utalással.

Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a 2013. február 6. napján kelt, 7.G.40.214/2012/5. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 91.109.000 forintot és ezen összegnek 2012. április 7. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, továbbá 2.540.000 forint perköltséget, valamint 1.500.000 forint le nem rótt illeték megfizetésére is kötelezte.

Ezen ítélet ellen előterjesztett alperesi fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla a 15.Gf.40.394/2013/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Megállapította, hogy a másodfokú eljárás során 2.500.000 forint jogorvoslati illeték, továbbá személyenként 1.000.000 forint + áfa ügyvédi költség merült fel.

Az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében - többek között - kiemelte, hogy a vezető tisztségviselőket a tisztség betöltésével összefüggésben terhelő kártérítési felelősségre alapított kereset elbírálása esetén a Gt. 30. § (2) bekezdése, továbbá a Ptk. 339. § (1) bekezdése irányadó.

A kártérítési igény körében a mérlegbeszámoló letétbehelyezési, illetőleg iratátadási kötelezettségének elmulasztása nem keletkeztet vélelmet a volt vezető tisztségviselő kártérítő felelősségével összefüggésben, a kártérítési igény elbírálása során fel kell tární a társaság vagyoni helyzetét, illetőleg az alperes felróható magatartásával összefüggésben hiányzó vagyon mértékét, és a kárigény csak abban az esetben lehet alapos, ha a vezető tisztségviselő jogellenes magatartásával okozati összefüggésben a kár bekövetkezte megállapítható.

Szükséges annak rekonstruálása, hogy ténylegesen mely összegű vagyonnal (kellett volna) a felszámolás kezdő időpontjában az adós gazdálkodó szervezetnek rendelkeznie, és ehhez képest az alperes felróható magatartásával összefüggésben az mennyiben csökkent.

A hatályon kívül helyezést követően folytatódó eljárásban a felperes 3. sorszámú előkészítő iratában másodlagos kereseti kérelmet terjesztett elő a Cstv. 33/A. §-ára hivatkozással, melyben annak megállapítását indítványozta, hogy az alperes mint az adós gazdálkodó szervezet volt vezetője a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent és a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kiegyenlítését megghiúsította, egyidejűleg 63.957.094 forint vagyoni biztosíték nyújtására kérte kötelezni az alperest.

Az elsőfokú bíróság ezen kereseti kérelem előterjesztést keresetváltozásként értékelte és ekként - figyelemmel az alperes keresetmódosításhoz hozzá nem járuló nyilatkozatára - a keresetváltoztatást elutasította.

Ezt követően a felperes új keresetlevelében önálló keresetet terjesztett elő az alperes ellen a Cstv. 33/A. §-ára hivatkozással, egyidejűleg 63.957.094 forint vagyoni biztosíték nyújtására is kérte kötelezni az alperest. Kifejtett álláspontja szerint az alperes a felszámolás kezdő időpontját

megelőzően, 2009-től sem az éves társasági adóbevallási kötelezettségének, sem a beszámolókészítési és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, majd ezt követően nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeit sem. A kereset szerint a hitelezői érdeksérelem vélelmezendő a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerint.

A felperes kereseti kérelmének egyesítését indítványozta a hatályon kívül helyezést követően folytatódó 7.G.40.323/2013. szám alatt folyamatba tett peres eljáráshoz.

Az elsőfokú bíróság 7.G.40.301/2014/2. számú végzésével a Cstv. 33/A. §-ra alapított felperesi kereset alapján folyamatba tett peres eljárást az előzményi, 7.G.40.323/2013. számon folyamatba tett peres eljáráshoz egyesíteni rendelte a Pp. 149. § (2) bekezdése alapján.

A felperes a 2014. október 16. napján megtartott tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy a perben elsődleges keresetként a Cstv. 33/A. §-a alapján kívánja igényét érvényesíteni. Az alperes érdemi védekezésében az egyesített, majd elsődlegesként fenntartott felperesi keresettel összefüggésben elsődlegesen a per megszüntetését indítványozta a Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontjára utalással a Pp. 157. § a) pontja alapján; a másodlagosként fenntartott, a Gt. 30. § (2) bekezdésére alapított felperesi kereset elutasítását a bizonyítottság hiányára hivatkozással kérte, az alperes további védekezése a Cstv. 33/A. §-a alapján előterjesztett kereset érdemi elutasítására irányult. Kifejtett álláspontja szerint 2011. július 15. napján az ügyvezetői tisztségről lemondott, így az alperes ezt követően nem volt jogosult a társaság nevében és képviselőjében eljárni, nyilatkozatot tenni, mérleg készítésére megbízást adni és annak közzétételéről gondoskodni. Utalt a Pécsi és a Szegedi Ítéltábla Cstv. 33/A. §-ait érintő Gf.IV.30.248/2010/5. és Gf.I.30.344/2011/2. számú ítéleteiben kifejtett jogértelmezésre, továbbá hivatkozott a Szegedi Ítéltábla BDT 2013. évi 2881. számú eseti döntésére.

Az elsőfokú bíróság 24. sorszámu ítéletével megállapította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a társasági vagyon 63.957.094 forint mértékben csökkent; ennek következtében az alperes 63.957.094 forint erejéig kártérítési felelősséggel tartozik a felszámolási eljárás során ki nem elégitett hitelezői követelésekért.

A bíróság kötelezte az alperest, hogy 30 napon belül vagyoni biztosítékként helyezzen letétbe 63.957.094 forintot, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására 36.000 forint illetéket.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 2.540.000 forint perköltséget, továbbá az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására 4.000.000 forint illetéket.

Ismertette a felszámolási eljárást megelőző, Nemzeti Adó- és Vámhivatal által a felperes fennálló adótartozásának behajtása érdekében foganatosított végrehajtási eljárás tényét, melynek során a felperes pótkocsija lefoglalásra került 2010. október 15. napján, azonban a végrehajtás nem eredményezte a követelésének (adótartozás) megtérülését, ezért kezdeményezte a Nemzeti Adó- és Vámhivatal a felperes (adós) ellen felszámolási eljárás lefolytatását. Ismertette a felszámolást elrendelő végzés tartalmát, valamint a felperes gazdálkodó szervezet vagyoni helyzetét, a felperes első- és másodlagosan fenntartott kereseti kérelmeit, továbbá az alperes érdemi védekezését.

A felperes keresetét részben találta alaposnak.

E körben jogszabályi indokként a Cstv. 33/A. § (1), (2) és (3) bekezdéseit hívta fel. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Cstv. 27. § (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a felperesi gazdálkodó szervezet „legkésőbb” 2010. október 15. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, hiszen az adóvégrehajtási eljárás nem vezetett eredményre és a végrehajtási eljárást foganatosító Nemzeti Adó- és Vámhivatal ennek okán kezdeményezte a felperes felszámolását. Az elsőfokú bíróság ezen időpontot követően tanúsított alperesi (ügyvezetői) magatartást vizsgálta akként, hogy az alperes ezen időpontot követően milyen ügyvezetői magatartásokat tanúsított, amelyek a felperes vagyonának csökkenését megakadályozták, illetőleg a hitelezői érdekek akár csak részbeni

kielégítését, a társaság gazdasági-pénzügyi helyzetének javítását szolgálták. Nem fogadta el az alperes védekezését, amely szerint ügyvezetői megbízatása 2011. július 15. napjával megszűnt. E körben rámutatott arra, hogy a felperes tagja által átvételre került ugyan 2011. július 15. napján a vezető tisztségről szóló lemondó nyilatkozat, ez azonban nem akadályozta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti igényérvényesítést, ugyanis a közhiteles cégnyilvántartáson nem került átvezetésre az ügyvezetői tisztségről való lemondás ténye; e körben hangsúlyozta, hogy a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló, 2006. évi V. törvény (Ctv.) 88. §-a lehetőséget biztosít a már vezető tisztséget be nem töltő személy részére is, hogy saját maga kezdeményezze a cégjegyzékből való tisztség törlését. Az elsőfokú bíróság egyebekben megállapította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően semmilyen olyan lépést, intézkedést nem tett, amely a hitelezői veszteségek elkerülésének csökkentését, a társaság gazdasági-pénzügyi helyzetének javítását szolgált volna, ezt meghaladóan a 2010. évre vonatkozóan nem tett eleget a beszámoló letétbehelyezési és közzétételre vonatkozó kötelezettségének sem, és nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglaltakat, ennek cáfolatára bizonyítási indítványt sem terjesztett elő, így a felperes elsődleges keresetét alaposnak találta és az alperes „ügyvezetői felelősségét” megállapította. Az alperes vagyoni biztosíték összegét nem vitatta (nyilatkozatot nem tett), így a felperes kérelmét teljesítve az alperest 60.765.365 forint vagyoni biztosíték nyújtására kötelezte.

A Gt. 30. § (2) bekezdésére alapított felperesi kártérítési keresetet az elsőfokú bíróság elutasította. Határozatának indokolásában rámutatott arra, hogy a felperes a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.394/2013/5. számú végzésében foglalt bizonyítási kötelezettségét nem teljesítette, nem bizonyította, hogy a felszámolás kezdő időpontjában milyen mértékű vagyontömeg hiányzott a társaság vagyonából, az alperes mint vezető tisztségviselő felróható magatartásával összefüggésben. Külön arra is utalt, hogy a felperes a 2009. évre vonatkozó, alperes által közölt mérleg adataira hivatkozott, azonban ez a tényleges kárigény bizonyításához önmagában nem elégséges. A perköltség körében a teljesített és elutasított elsődleges és másodlagos kereseti kérelmek alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő.

A felperes elsődleges jogorvoslati kérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, a felperesi keresetet elutasító rendelkezés mellőzését és az alperes perköltségekbeni marasztalását kérte.

Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság elsődleges keresetének helyt adott, másodlagos keresetét csak arra az esetre tartotta fenn, ha az elsőfokú bíróság az elsődleges keresetét elutasítja, így a másodlagos kereset elbírálása mellőzésének lett volna helye az elsődleges keresetének egészbeni teljesítése okán.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az alperest 95.109.000 forint kártérítés és a kapcsolódó perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Kifejtett álláspontja szerint a felperesi adós társaság utolsó hiteles mérlege óta a vagyonban bekövetkező változásra utaló iratanyag nem került átadásra, az iratanyag létének hiánya éppen azt igazolja, hogy nem volt változás a vagyonban; külön arra utalt, hogy a vagyonban bekövetkezett változás igazolása az alperes érdekkörébe esik, és ez alapján az alperesen áll a bizonyítási teher.

Egyedül az alperes volt abban a helyzetben, hogy az iratanyagot pótolja. Hangsúlyozta, hogy az alperes a tárgyalásról idézése ellenére távol maradt, pszichés állapotára hivatkozással, ugyanakkor ezen állapota nem akadályozta abban, hogy egy részvénytársaság vezetését ellássa, majd a perben jogi képviselőjének nyilatkozzék.

Harmadlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a perköltségre vonatkozó elsőfokú rendelkezés megváltoztatását és a pervesztes alperes eljárás során felmerült költségekbeni marasztalását indítványozta.

Az alperes elsődlegesen a Cstv. 33/A. §-ra alapított, utóbb a megismételt eljárás időtartama alatt előterjesztett és jelen eljáráshoz egyesített (az elsőfokú bíróság által teljesített) kereset körében elsődlegesen a per megszüntetését indítványozta.

Részletesen kifejtett jogi álláspontja szerint jelen perben - külön figyelemmel a perfüggőségre - csak az eredeti kereseti kérelemben megjelölt, Gt. 30. § (2) bekezdésére alapított 95.109.000 forint pénztár- és leltárihiány címén történő kárigény elbírálására kerülhetett volna kizárólag sor. (Sérelmezte még, hogy ezen kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság tévesen ismertette az eljárást befejező ítéletében, ugyanis az elsőfokú bíróság 2012. április 5. napjától szóló kamatigényt jelölt meg a 2012. április 7-i felperesi igénnyel szemben.) Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg tényként, hogy az alperes vezető tisztségviselői megbízatása a felszámolás kezdő időpontjáig fennállt, azaz 2008. július 17. napjától 2012. március 6-ig töltötte be vezető tisztségét, e körben ismételten hangsúlyozta, hogy ügyvezetői megbízatása 2011. július 15. napjával - okirattal igazoltan - megszűnt. Hangsúlyozta, hogy a cégnyilvántartás közhitelességének lényege, hogy az ott bejegyzett adatok, jogok, tények fennállta és tartalmi helytállósága vélelmezett, amely megdönthető vélelem.

E körben felhívta a Gt. 31. § (1) bekezdés d) pontját, amely szerint lemondással megszűnik a vezető tisztségviselői jogviszony, arról a 31. § (2) bekezdés szerint arról a vezető tisztségviselő bármikor lemondhat. Utalt a Fővárosi Ítéltábla eseti döntésére, amely szerint az ügyvezető lemondása olyan egyoldalú, címzett jognyilatkozat, amely - ha a társaság működőképességét nem érinti - közléssel nyomban hatályosul. Kifejtett álláspontja szerint az alperesi tisztség megszűnését az eseti döntések és a jogtudomány is alátámasztja.

További jogorvoslati kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a felperes elsődleges, Cstv. 33/A. §-ára alapított kereseti kérelmének elutasítására is irányult.

Kifejtett álláspontja szerint tévesen határozta meg az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját 2010. október 15. napjában. Ellentmondásosnak találta a jogorvoslati kérelem az elsőfokú bíróság ténymegállapítását, amely szerint a felperes adótartozását csak részben fedezte a pótkocsi lefoglalása, utóbb az ítélet már a lefolytatott végrehajtási eljárás eredménytelenségét állapította meg. Hangsúlyozott álláspontja szerint a felperes ezen időpontban még nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, hiszen volt vagyoneleme, amelyet az adóhatóság végrehajtási eljárás eredményeként lefoglalt és értékesíthetett volna, de ezt nem tette.

A Kommentár irodalomra utalással külön hangsúlyozta, hogy a felperes keresete azért sem vezethet eredményre, mert a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti eljárás során „...nem a ki nem elégített hitelezői igények összessége érvényesíthető a vezető tisztségviselővel szemben, hanem az az összeg, amely az alperes mulasztása miatt jelenik meg vagyonsökkenésként az adós társaságnál. A vagyonsökkenés a vezető tisztségviselői mulasztást követő sikertelen gazdasági döntéseknek a következménye az adós vagyonában.” Hangsúlyozta, hogy a felperes nem támasztotta alá bizonyítékokkal, hogy a vagyoni biztosíték nyújtására kötelezésként kért összeg valósága miatt „tényszerű, valós érték”.

A fellebbezések az alábbiak szerint alaptalanok.

I.

A felperesi fellebbezéssel összefüggésben az ítéltábla kiemeli az alábbiakat.

A felperes 2012. évben terjesztette elő a Gt. 30. § (1) bekezdésére alapított kereseti kérelmét, mely alapján hozott ítéletet a Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyezte, és a folytatódó eljáráshoz az utóbb előterjesztett kereset egyesítésre került.

A felperes másodlagosan fenntartott kereseti kérelmének elbírálása akkor lett volna mellőzhető, ha az elsődleges és másodlagos keresete látszólagos (alternatív) keresethalmazatot alkot.

A látszólagos keresethalmazat az az egy keresetben előterjesztett igényösszesség, amellyel a felperes valamely kereseti kérelmének elutasítása esetére terjeszti elő másodlagos, avagy további (alternatív) kereseteit.

Az alternatív keresetek azonban egyszerre kerülhetnek előterjesztésre, és nyilvánvalóan nem utóbb, a hatályon kívül helyezést követő eljárásban előterjesztett újabb (önálló) kereset válik alternatív keresetté azzal, hogy a felperes ilyen irányú kérelmet előterjeszt.

A felperes két önálló keresetet terjesztett elő, amelyet az elsőfokú bíróság egy eljárásban bírált el, az alapos keresetet teljesítette, míg az alaptalant elutasította és ennek perköltség következményét is levonta.

Az elsőfokú bíróság nem követett el eljárási szabálysértést akkor, amikor az egyesített két önálló keresetet elbírálta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ez okbóli megváltoztatásának nem volt helye.

A felperes másodlagosan előterjesztett fellebbezése sem alapos.

A felperes Gt. 30. §-ára alapított keresetével összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla a 15.Gf.40.394/2013/5. számú végzésében annyiban állást foglalt, hogy a kárigény összecszerúságának körében kiindulási pont lehet a 2009. évre szóló, alperes által közölt mérlegadat, azonban az önmagában annak bizonyításához nem elégséges.

A felperes a hatályon kívül helyező végzésben már értékelte meghaladó további bizonyítékot ezen keresetével összefüggésben nem szolgáltatott, következésképpen ez irányú keresete (és fellebbezése) sem vezethetett eredményre.

A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pereszes felet kell kötelezni; ez alól annyiban van helye kivételnek, amennyiben a 80-83. §-ok eltérően rendelkeznek, vagy a törvény egyéb kifejezett rendelkezése a költséget a per eldöntésétől függetlenül másnak a terhére rója.

Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte keresetenként a peres felek között a pernyertesség-peresztesség perértékkel összefüggő arányát, következésképpen az elsőfokú ítélet a perköltség körében sem volt megváltoztatható a felperesi fellebbezés alapján.

II.

Az ítéltábla az alperes fellebbezésével összefüggésben az alábbiakat emeli ki.

A jogorvoslati kérelem indokolása szerint az alperes a felperesi gazdálkodó szervezetben betöltött vezető tisztségéről lemondott, a lemondó nyilatkozatára figyelemmel ekkénti jogviszonya megszűnt, ezért a felperes keresete ez okból sem vezethet eredményre.

Az alperes állította, hogy 2011. július 15. napján mondott le joghatályosan a vezető tisztségéről, így ezen időponttól kezdődően már vezetői felelősséget sem visel.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt utal a Gt. 7. § (1) és 31. § (2) bekezdését értelmező, a BDT2015. 156. számú jogesetként közzétett eseti döntésre, amelyben az ítéltábla iránymutató határozatában az alábbi jogértelmezést adta:

„A kft. ügyvezetője bármikor lemondhat, de e lemondás csak annak hatályosulása esetén váltja ki a vezető tisztségviselés megszűnésének jogkövetkezményét. Ha a társaságnak egyedül megmaradt

tagja az ügyvezető, nem hatályosul az olyan lemondó nyilatkozata, amelyet a cég székhelyére címez és saját maga vesz át."

Az iratokhoz csatolt lemondó nyilatkozatot az alperes - állítása szerint - joghatályosan tette, hiszen azt kézbesítette a felperes egyetlen tagja részére.

A rendelkezésre álló cégmásolat szerint a felperesi gazdálkodó szervezet tagja a ... (cím). A cégmásolat II. Cégformától függő adatok 1/1. rovata szerint a szervezet képviselőjére jogosult személy kézbesítési megbízottja a ... Kft. (cím).

Az ítéltábla a jogorvoslati kérelemre tekintettel megvizsgálta az iratokhoz csatolt lemondó nyilatkozatot. A csatolt másolat szerint átvételére 2011. július 15. napján - a lemondás dátumával egyező időpontban - került sor, nem határozható meg, hogy ki vette át az iratot, illetőleg a bélyegzőn található cégnév sem egyezik a cégnyilvántartás szerinti tulajdonos gazdálkodó szervezet elnevezésével.

Az iratokhoz csatolt cégmásolat szerint a ...-i székhelyű tulajdonos gazdálkodó szervezet Magyarországon kézbesítési megbízottal mint képviselővel rendelkezett, azonban nem a részére került megküldésre (átadásra, kézbesítésre) a lemondó nyilatkozat.

A Fővárosi Ítéltábla a lemondás hatályosulása tényének hiányát állapította meg az idézettek szerint, ezért helytálló volt - ezen indokolásbeli változtatással - az elsőfokú bíróság azon ténymegállapítása, amely szerint a felszámolás kezdő időpontjáig az alperes volt a felperesi gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője.

A jogorvoslati kérelemmel összefüggésben az ítéltábla kiemeli még az alábbiakat.

A Gt. 31. § (2) bekezdése szerint a vezető tisztségviselő tisztségéről bármikor lemondhat, ha azonban a gazdasági társaság működőképessége ezt megkívánja, a lemondás csak annak bejelentésétől számított hatvanadik napon válik hatályossá, kivéve, ha a gazdasági társaság legfőbb szerve az új vezető tisztségviselő megválasztásáról e határidő elteltét megelőzően gondoskodott, illetve gondoskodni tudott volna. A lemondás hatályossá válásáig a vezető tisztségviselő a halaszthatatlan döntések meghozatalában, illetve az ilyen intézkedések megtételében köteles részt venni.

A (2) bekezdés értelmében a lemondás csak annak bejelentésétől számított hatvanadik napon válik hatályossá, ha a gazdasági társaság működőképessége ezt megkívánja.

A ...-i székhelyű tulajdonossal rendelkező, új ügyvezetővel (vezető tisztségviselővel) nem bíró gazdasági társaság működőképessége nyilvánvalóan megkívánja, hogy a bejelentéstől számított hatvanadik napon válják hatályossá a vezető tisztségviselő lemondása.

Külön kiemeli még az ítéltábla azt, hogy az alperes által állított lemondás 2011. július 15-i - az ítéltábla által el nem fogadott - hatályosulása esetén sem mentesül az alperes a 2010. évi mérlegbeszámoló letétbehelyezési kötelezettsége alól, hiszen annak legkésőbbi időpontja 2011. május 31. napja volt, annak tényét pedig az alperes nem is állította, hogy ezen időpontot megelőzően szűnt volna meg az ügyvezetői jogviszonya.

A kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság az éves beszámoló letétbehelyezési és a Cstv. 31. § (1) bekezdés szerinti irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségének nem teljesítése okán a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése alapján vélelmezte a hitelezői érdekek sérelmét, amellyel

szemben az alperes nem bizonyított semmiféle olyan intézkedést, amely a hitelezői veszteségek elkerülését, csökkentését szolgálta volna.

A fenyegető fizetéseképtelenség időpontjával összefüggésben előterjesztett fellebbezés sem alapos.

A fenyegető fizetéseképtelenség a mindenkor fizetéseképtelenség fogalomhoz kapcsolódik. Általános jelleggel azt mondhatjuk, hogy ez a helyzet bekövetkezik már akkor, amikor a Cstv. 27. § (2) bekezdés valamely alpontja alapján jogszerűen és megalapozottan kezdeményezhető az eljárás az adós ellen.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást e körben is, hiszen az adós gazdálkodó szervezet vagyona nem fedezte a tartozását, a végrehajtási eljárás nem vezetett eredményre, és így a végrehajtási eljárást fogantatosító adóhivatal alappal kezdeményezte a felperes felszámolási eljárásának lefolytatását.

A vagyonhiány keletkeztette fenyegető fizetéseképtelenség az eredménytelen foglalás időpontjában bizonyossággal már bekövetkezett, ezen tényállást érdemben nem befolyásolja a pótkocsi lefoglalás ténye.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - a jogorvoslati kérelmek tükrében szükséges indokolásbeli kiegészítéssel és változtatással - helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

Az ítéltábla a másodfokú eljárásban felmerült perköltségről a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, és kötelezte a nagyobb részt pervesztes felperest az alperes ügyvédi munkadíjának megfizetésére.

Az ítéltábla az ügyvédi munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdésében, a 4/A. § (1) bekezdésében foglaltak figyelembevételével határozta meg.

Az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetékekről a Pp. megjelölt rendelkezésein túl az Itv. 59. § (1), 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2015. december 9.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Senyei György s.k., Gáspár Mónika s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
(Szénási Rita)